

εἶτε διότι, ὡς ἄλλοι εἶπον, ὁ αὐτοκράτωρ ἀπετράπη τοῦ ἔργου ὑπὸ δεισδαιμονίας τινός.

Μετ' οὗ πολὺ ὁ Νέρων, ἐπανελθὼν εἰς Ρώμην, ἐφρονεῦθη μετὰ δέ τινας ἄλλους ἐπὶ μακρὸν ἄρξαντας ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ ὁ Οὐεσπασιανός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μετεβλίθη πάλιν ἡ τῆς Ἑλλάδος τύχη. Ἡ ἐπιτραπέισα εἰς αὐτὴν ἐλευθερία, ἣτις, ὡς εἶδομεν, δὲν ἀπήλλαττεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν καταχρήσεων τῆς ρωμαϊκῆς κυριαρχίας, ἀπέβη καὶ ἄλλων δεινῶν πρόξενος, διότι ἤνοιξεν ἐκ νέου τὸ στάδιον τῶν ἐμφυλίων διενέξεων. Ἐκ τούτων δὲ ὠφελούμενος ὁ Οὐεσπασιανός καθυπέβαλεν αὐθις τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν διοικητικὸν τύπον τῆς ρωμαϊκῆς ἐπαρχίας, «ἀπομεμαθηκένας, φήσας, τὴν ἐλευθερίαν τὸ Ἑλληνικόν». Καὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἐπαρχιακὴ αὕτη διοίκησις κατέστη ἤδη καταπιστικωτέρα ἢ ἄλλοτε. Τοῦλάχιστον, ἐὰν πιστεύσωμεν τὸν Φιλόστρατον, ὁ Ἀπολλώνιος ὁ τυανεύς συνεβούλευσε τὸν αὐτοκράτορα ἐκεῖνον νὰ πέμπῃ εἰς τὴν Ἀχαϊὰν ἀνθυπάτους γινώσκοντας τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου, διότι, ἐπιφέρει, ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ὑπῆρχεν εἰς τὴν Πελοπόννησον ἀνθύπατος, ὅστις δὲν ἤξευρε τὴν ἑλληνικὴν, ἐξ οὗ συνέβαινον πολλὰ ἀτοπήματα, ἰδίως ὡς πρὸς τὴν διεξαγωγὴν τῶν δικῶν, καθ' ἃς οἱ σύμβουλοι τοῦ ἡγεμόνος μετεχειρίζοντο αὐτὸν ὡς ἀνδράποδον, ἐμπορευόμενοι τοὺς διαδίκους. Ἄλλ' ἂν ἑτέρου ὅσαι πόλεις καὶ χῶραι τῆς Ἑλλάδος ἦσαν πρότερον αὐτόνομοι καὶ ἐλεύθεροι, διετήρησαν καὶ εἰς τὸ ἔξῃς τὸ πλεονέκτημα τοῦτο. Ἐννοεῖται πάντοτε ὅτι ἡ αὐτονομία αὕτη καὶ ἐλευθερία ὑπέκειτο εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ρωμαϊκῆς ἀρχῆς καὶ ὅτι τῶν ἀρχαίων πολιτευμάτων ἐσφύζοντο οἱ τύποι μόνον, οὐχὶ ἡ πραγματικὴ ἀξία καὶ ἐνέργεια. Ἴνα δώσωμεν ἔννοιαν τινα τοῦ τί ἦτο ἀληθῶς ἡ ἐλευθερία ἐκεῖνη, ἀναφέρομεν ὀλίγα τινὰ αὐτῆς δείγματα. Ἡ Ρώμη μέχρις Οὐεσπασιανοῦ ἦτο πολιτεία ἐλευθέρη καὶ σύμμαχος τῆς Ρώμης. Κατὰ τὸν Διῶνα ὅμως τὸν Χρυσόστομον οἱ Ρόδιοι, ἐὰν δὲν ἤθελον στήσῃ ἓνα χαλκοῦν ἀνδριάντα εἰς πάντα Ρωμαῖον ὅστις διήρχετο διὰ τῆς νήσου αὐτῶν ἐκινδύνευον νὰ ἀποβάλωσι τὴν νομιζομένην ἐλευθερίαν. Περὶ τῆς ἐπὶ Ρωμαίων ἐλευθερίας τῆς Κερκύρας διέσωσεν εἰς ἡμᾶς ὁ Στράβων παροιμίαν αἰσχροάν, ἣτις ὑπεμφαίνει τὴν εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ τὴν ἀκολασίαν τῆς ἐλευθερίας ταύτης. Ἄλλ' ἐρχόμεθα εἰς γεγονότα σπουδαιότερα. Ὁ Φιλόστρατος, ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἐπὶ Οὐεσπασιανοῦ μάλιστα ἀκμάσαντος Ἀπολλωνίου τοῦ τυανέως, διηγεῖται ὅτι ἦλθεν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπιστολὴ τοῦ βασιλέως ἐπιπλήττουσα τὸ κοινὸν αὐτῶν «ὡς ὑπὲρ τὴν ἐλευθερίαν ὑβρίζοντων» εἶχε δὲ ἀναφέρει τοῦτο εἰς Ρώμην ὁ τῆς Ἀχαΐας ἀνθύπατος. Οἱ Λακεδαιμόνιοι λοιπὸν διετέλουν ἐν ἀπορίᾳ περὶ τοῦ πρακτέου καὶ ἡμφισβήτου πρὸς ἀλλήλους ἂν πρέπει νὰ ἐξυμενίσωσι τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως ἢ ἀγερῶχος πρὸς αὐτὸν ν' ἀποκριθῶσι. Καὶ ἐπειδὴ συνέπεσε νὰ παρευρίσκειται τότε εἰς Σπάρτην ὁ Ἀπολλώνιος, ἐξήτησαν τὴν γνώμην αὐτοῦ περὶ τοῦ ἥθους τῆς ἀποκρίσεως· ὁ δὲ προσελθὼν εἰς τὸ κοινὸν αὐτῶν εἶπε τὰ ὀλίγα ταῦτα· «Παλαμίδης εὖρε γράμματα οὐχ ὑπὲρ τοῦ γράφειν μόνον ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ γινώσκειν ἃ δεῖ μὴ γράφειν». Καὶ οὕτως, ἐπιφέρει ὁ Φιλόστρατος, ἀπέτρεψεν ὁ Ἀπολλώνιος τοὺς Λακεδαιμονίους ἀπὸ τοῦ νὰ φανῶσιν ἢ θρασεῖς ἢ δειλοί.

Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀδριανοῦ, ὅστις ἐβασίλευσε περὶ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη μετὰ τὸν Οὐεσπασιανόν, ἐστρατήγει ἐν Ἀθήναις τὴν ἐπὶ τῶν ὅπλων λειτουργίαν ὁ ἐφέσιος Λολλιανός, εἰς τῶν ὀνομαστοτάτων σοφιστῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου καὶ ἐνταῦτ' προϊστάμενος τοῦ ἐν Ἀθήναις σοφιστικοῦ θρόνου. Ἄλλ' ἡ ἐπὶ τῶν ὅπλων αὕτη ἀρχὴ εἶχε

Νόμισμα ἀναμνηστικὸν τῆς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα περιοδείας τοῦ Νέρωνος.

